

Một Bài Thơ Mới

Năm nay mùa Hè muộn? Chắc vậy! Trường chưa tan, còn thấy xe bus vàng chạy trên đường chiều, sớm...

Thời gian - làn gió thoảng! Chắc không đúng nữa rồi? Ờ, thôi thế thì thôi...Nước xuôi theo dòng nước!

Cũng có khi nước ngược, là lúc thủy triều dâng. Thường thì nước mênh mông, nhìn con sông, muốn khóc!

Bên kia, ai hong tóc cho khô một mùa Xuân. Bên này ai băng khuâng, mây tần ngàn qua núi...

Tôi ra đón cháu Ngoại vừa xuống xe bus vàng, không nói gì Xuân sang, không nói gì Hè sắp...

Bởi dòng đời tới tấp, mình đi theo kịp ai? Tôi nghĩ: thơ thật hay, thơ giúp mình có bạn!

*

Cháu Ngoại tôi đứng nán vẫy tay chào bạn đi. Trên lối ông cháu về, hoa bên lề đường nở...

Mùa Xuân còn thấy đó...dù ngày sắp hoàng hôn. Tôi phải nắng tà huân tưởng như mình phủ bụi!

Đà Lạt tôi có núi...núi nào cũng có mây; tôi đang lạc đâu đây? Những mùa Hè đâu mất?

Thơ bỗng đầy con mắt. Mắt bỗng đầy mù sương. Tôi nhớ quá ngôi trường, bà Cai ra khép cổng...

Trời vào Hè gió lộng...

Lá khuyneh diệp bay bay...

Trần Văn Lệ

